

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 212/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Ľudovítom Földesom, Domašská 11, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžk 15/2018 z 20. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť JUDr. [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu

a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžk 15/2018 z 20. marca 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“ alebo „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol na základe personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č. 754 z 5. januára 2006 (ďalej len „personálny rozkaz“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, že svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, a to tým, že v tam uvedenom období okrem iného nevykonával riadne štátnu službu, keď si počas nej svedomito neplnil úlohy v rámci svojho služobného zaradenia. Proti tomuto personálnemu rozkazu ministra vnútra sťažovateľ podal rozklad, ktorý bol rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) z 13. marca 2006 zamietnutý. Napadnutý personálny rozkaz bol týmto rozhodnutím potvrdený. Na základe sťažovateľom podanej žaloby, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia ministerstva vnútra z 13. marca 2006, rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 10. októbra 2008 tak, že rozhodnutie ministerstva vnútra zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ministerstvo vnútra následne novým rozhodnutím z 5. marca 2009 rozklad sťažovateľa zamietlo a potvrdilo personálny rozkaz. Opätovne podanú žalobu sťažovateľa krajský súd rozsudkom zo 14. mája 2010 zamietol a o podanom odvolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 181/2010 z 18. mája 2011 tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu.

3. Dňa 30. augusta 2011 podal sťažovateľ na krajskom súde návrh na obnovu konania týkajúceho sa veci vedenej na krajskom súde, ktorá bola právoplatne skončená potvrdením jeho rozsudku zo 14. mája 2010. Sťažovateľ v návrhu poukázal na právoplatne skončené trestné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I, kde bolo rozhodnuté o jeho oslobodení spod obžaloby pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, pretože nebolo dokázané, že sa skutok, pre ktorý bol stíhaný, stal. Išlo pritom o ten istý skutok, pre ktorý bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Krajský súd konanie o návrhu na obnovu konania uznesením z 30. septembra 2011 zastavil. O podanom odvolaní rozhodol najvyšší súd zmeňujúcim uznesením zo 7. februára 2012 tak, že konanie sa zastavuje a po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená ministerstvu vnútra na konanie o návrhu na obnovu konania.

4. Ministerstvo vnútra rozhodnutím z 27. apríla 2012 návrh na obnovu konania zamietlo z dôvodu, že bol podaný po uplynutí zákonnej trojmesačnej (subjektívnej) lehoty, keďže za rozhodujúcu skutočnosť pre plynutie subjektívnej lehoty považoval najneskôr 30. august 2011, keď sa sťažovateľ mal dozvedieť o plynutí tejto lehoty, a návrh na obnovu konania bol ministerstvu vnútra doručený až 5. marca 2012. Ministerstvo vnútra tiež neakceptovalo ako dôvod obnovy konania skutočnosť, že sťažovateľ bol oslobodený spod obžaloby v trestnom konaní. Proti rozhodnutiu ministerstva vnútra podal sťažovateľ rozklad, ktorý bol rozhodnutím z 1. augusta 2012 zamietnutý.

Sťažovateľ sa žalobou podanou 13. septembra 2012 (v poradí treťou, pozn.) domáhal, aby krajský súd zrušil rozhodnutie ministerstva vnútra z 1. augusta 2012. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 S 301/2012 z 21. mája 2013 napadnuté rozhodnutie ministerstva vnútra zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Podľa názoru krajského súdu návrh na obnovu konania bol sťažovateľom podaný v zákonnej „*trojmesačnej subjektívnej lehote, a trojročnej objektívnej lehote*“ a „*rozhodnutia vydané v trestnom konaní majú také vlastnosti, ktoré odôvodňujú zmenu alebo zrušenie právoplatného rozhodnutia.*“. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 31. júla 2013.

5. Dňa 17. októbra 2013 sťažovateľ písomne vyzval ministerstvo vnútra na začatie obnovy konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného

zboru a zrušenia personálneho rozkazu. Ministerstvo vnútra rozhodnutím sp. zn. SPOU-PO-385/2013 z 13. novembra 2013 návrh na obnovu konania zamietlo z dôvodu, že neboli preukázané také nové skutočnosti, ktoré sťažovateľ nemohol použiť v pôvodnom konaní. Podľa názoru ministerstva vnútra zákonné podmienky prepustenia zo štátnej služby „*musia byť splnené v čase rozhodnutia o ňom a nie sú závislé od výsledkov prípadného trestného konania.*“.

O sťažovateľom podanom rozklade rozhodlo ministerstvo vnútra rozhodnutím z 9. februára 2014 tak, že rozklad zamietlo. Zamietnutá bola aj žaloba sťažovateľa (v poradí štvrtá, pozn.) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva vnútra, a to rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 S 72/2014 zo 6. júla 2016. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, na základe čoho najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to z dôvodu potreby posúdenia vykonaného dokazovania v trestnom konaní a jeho možného vplyvu na rozhodnutie v personálnom konaní o prepustení sťažovateľa z Policajného zboru. Krajský súd následne na to rozsudkom sp. zn. 5 S 85/2017 z 20. februára 2018 zrušil rozhodnutia ministerstva vnútra z 13. novembra 2013 a 19. februára 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu z 20. februára 2018 podalo ministerstvo vnútra 4. mája 2018 kasačnú sťažnosť. V konaní o kasačnej sťažnosti rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 20. marca 2019 tak, že zrušil rozsudok krajského súdu z 20. februára 2018, a to z dôvodu zistenia nedodržania subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru najvyššieho súdu „*na základe obsahu trestného spisu mal preukázané, že žalobca (teda sťažovateľ, pozn.) sa o dôvode obnovy konania dozvedel na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Trenčíne dňa 24.05.2011.*“.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta nezákonnosť napadnutého rozsudku, pretože najvyšší súd „*v rozpore so zákonom presiahol zákonný rámec a podstatu kasačného konania, pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutočnosti, dôkazu, zápisnice z verejného zasadnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.5.2011 v trestnej veci sp.zn.: 23Tov/6/2011 ktorá nie je obsahom súdneho ani administratívneho spisu, čiže nie je zachytená v spisovom materiáli... na Krajskom súde v Bratislave... a vôbec sa nenachádza ani v jednom z nich.*“.

Podľa sťažovateľa táto skutočnosť nebola známa ani z predchádzajúcich konaní a ani nebola uplatnená v rámci kasačnej sťažnosti a „kasačný súd... je viazaný sťažnostnými bodmi.“. Sťažovateľ tiež argumentuje, že „[V] nasledujúcich súdnych konaniach a rozhodnutiach, a ani konaniach a rozhodnutiach žalovaného správneho orgánu, ale ani v podanej kasačnej sťažnosti žalovaným... nebolo namietané, a ani preukázané účastníkom konania... že by lehota na podanie návrhu na obnovu konania nebola dodržaná.“.

Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie navyše nedostatočne odôvodnil, čím bolo porušené sťažovateľovo základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ namieta aj porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže sa nemohol k tejto skutočnosti ako dôkazu vyjadriť a najvyšší súd „porušil aj zásadu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania... pretože napomáhal protistrane a nahrádzal jeho povinnosti... predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení.“.

7. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a po vykonaní dokazovania rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, rozsudkom Najvyššieho súdu sp.zn.: 3Sžk/15/2018 z 20. marca 2019 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: 3Sžk/15/2018 z 20. marca 2019 sa zrušuje a vec sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v Bratislave v r a c i a na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy konania [REDAKOVANÉ] v sume 346,26 Eur... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu Ústavného súdu.“

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento

zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

16. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je možné kvalifikovať ako sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde a sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

17. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv malo dôjsť napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým sa zrušil rozsudok krajského súdu z 20. februára 2018 a vec sa mu vrátila na ďalšie konanie a rozhodnutie.

18. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu kasačného súdu, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci, ústavný súd po rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 105/09 *mutatis mutandis* zastáva názor, podľa ktorého ak jeho rozhodovacia prax v minulosti spravidla nepripúšťala preskúmavanie rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorými boli zrušené v odvolacom konaní rozsudky prvostupňových

súdov, s poukazom na to, že takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nie je „konečným“ rozhodnutím vo veci a sťažovateľ má v každom prípade možnosť domáhať sa na ústavnom súde ochrany základných práv a slobôd podaním ústavnej sťažnosti proti konečnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré vzíde z konania nasledujúceho po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, je namieste na tomto názore zotrvať, avšak v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam účastníkov civilného sporového konania nie bezvýhradne (m. m. III. ÚS 686/2017).

19. V okolnostiach danej veci posudzoval ústavný súd napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu predovšetkým z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti jeho odôvodnenia, pretože i rozhodnutie kasačného súdu, ktorým sa konanie vo veci samej právoplatne nekončí, musí spĺňať požiadavky plynúce z viacerých čiastkových aspektov základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Aj rozhodnutie kasačného súdu, ktorým sa prvostupňové rozhodnutie zrušuje a vec sa vracia krajskému súdu na ďalšie konanie, musí dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká preň vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru, a tiež jeho výrok musí mať potrebný právny základ v ustanoveniach nielen procesného, ale i hmotného práva, ako aj náležitú oporu v odôvodnení. Nerešpektovanie najmä týchto požiadaviek by pri neskoršom ústavnosúdnom prieskume meritórnych rozhodnutí všeobecných súdov vo veci samej už nebolo napravitel'né.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžk 15/2018 z 20. marca 2019, ktorým najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 5 S 85/2017-199 z 20. februára 2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstatnom uviedol:

„Preskúmaním obsahu trestného spisu žalobcu, vedeného na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 23 Tov/6/2011 kasačný senát zistil, že podľa zápisnice o verejnom zasadnutí zo dňa 24.05.2011 bol žalobca ako obžalovaný osobne prítomný na verejnom zasadnutí, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie, ktorým Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie prokurátora vojenskej prokuratúry ako

nedôvodné proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 1 T/20/2006-VOS-1379 zo dňa 12.10.2010. Žalobca sa preto preukázateľne o dôvode obnovy konania (oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. por. z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný) dozvedel dňa 24.05.2011 na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Trenčíne. Subjektívna trojmesačná lehota preto žalobcovi uplynula dňom 24.08.2011.

... V konaní je nesporné, že obnova konania začala na základe návrhu zo dňa 29.08.2011, pôvodne podaného na Krajskom súde v Bratislave (sp. zn. 4S/163/2011) dňa 30.08.2011, osobne do podateľne súdu. Tento návrh na obnovu konania bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo/50/2011 zo dňa 07.02.2012 (čl. 48 admin. spisu) postúpený Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky podľa § 104 ods. 1 O. s. p. z dôvodu právomoci ministerstva na konanie o návrhu. Účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania dňa 30.08.2011 zostali v zmysle § 104 ods. 1 O. s. p. zachované. V dôsledku toho obnova konania začala dňa 30.08.2011 a nie až dňa 05.03.2012, kedy žalovanému podľa podacej pečiatky bola doručená postúpená vec (čl. 45 administratívneho spisu).

V danom prípade žalovaný v napadnutom prvostupňovom rozhodnutí č. p.: SPOU-PO- 385/2013 zo dňa 13.11.2013 vychádzal zo skutočnosti, že návrh na obnovu konania bol mu doručený dňa 05.03.2012, pričom neuviedol, že išlo o postúpenú vec zo súdu podľa § 104 ods. 1 O.s.p. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/301/2012-50 zo dňa 21.05.2013 na s. 11 správne ustálil, že návrh na obnovu konania bol podaný dňa 30.08.2011, kedy nastali účinky začatia obnovy konania.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí o rozklade č. p. K.M-OLVS-164/2013/OPK zo dňa 19.02.2014 na s. 5 nesprávne vyhodnotil, že posledným dňom subjektívnej lehoty na podanie návrhu bol deň 30.11.2011. Návrh však považoval za oneskorený, keďže vychádzal z dátumu doručenia dňa 05.03.2012 do jeho organizácie.

Kasačný súd zistil, že námietky týkajúce sa nedodržania subjektívnej lehoty boli súčasťou sťažnostných dôvodov. Vzhľadom na to kasačný súd preskúmal tieto dôvody a na základe obsahu trestného spisu mal preukázané, že žalobca sa o dôvode obnovy konania dozvedel na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Trenčíne dňa 24.05.2011.

... Vzhľadom na zistenia kasačného súdu o nedodržaní subjektívnej lehoty vec bola vrátená Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie podľa § 462 ods. 1 SSP za účelom opätovného rozhodnutia.“

21. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z hľadiska jeho odôvodnenia spĺňa ústavnoprávne požiadavky, ktoré sú naň kladené, a v posudzovanom prípade ústavný súd nezistil žiadne známky arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti, ktoré by mohli signalizovať porušenie sťažovateľom označených práv. Argumenty a právny záver najvyššieho súdu, že v okolnostiach sťažovateľovej veci bolo zistené nedodržanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, čo tvorí zákonnú podmienku pre rozhodovanie o obnove konania, rozhodne nemožno považovať za arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, III. ÚS 627/2017) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

22. K argumentácii sťažovateľa, že najvyšší súd presiahol zákonný rámec a podstatu kasačného konania, ústavný súd poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 12/99 z 27. júna 2000, v ktorom sa v súvislosti s otázkou viazanosti rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti a prípustnosti nových skutočností a dôkazov uvádza, že ústavný súd „připouští, že praxe bude nacházet i další otázky, k nimž budou muset správní soudy přihlednout z moci úřední, a že nejde ani tak o principiální nemožnost zkoumat správní rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem, jako spíše o správné a stabilní stanovení okruhu otázek důležitých pro rozhodnutí, ke kterým soud musí přihlednout, i když to žalobce nenamítá... Ústavní soud předpokládá, že v naznačeném směru se bude judikatura správních soudů vyvíjet. Sám pak bude nucen při projednání ústavní stížnosti

samotné zaujmout stanovisko k otázce, zda je povinností soudů přihlídnout i bez návrhu k případné prekluzi práva.“.

Ústavný súd v tejto súvislosti tiež poukazuje na odbornú literatúru, podľa ktorej kasačný súd síce nemusí *ex offio* preskúmať to, či predchádzajúce konanie trpí vadou zmatečnosti, avšak tým nie je dotknutá jeho povinnosť skúmať procesné podmienky v každom štádiu konania, teda aj v rámci kasačného konania. V rámci kasačného konania však kasačný súd skúma predovšetkým splnenie procesných podmienok kasačného konania. Hoci kasačný súd môže skúmať len existenciu procesných podmienok v kasačnom konaní, možno konštatovať, že vo väčšine prípadov to bude tak, že ak nie je procesná podmienka splnená v konaní pred krajský súdom, prenesie sa aj do kasačného konania (BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M., FILOVÁ, A. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 1696 s. ISBN 978-80-7400-678-4.).

23. Ústavný súd nepovažoval preto právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil svoje zrušujúce rozhodnutie, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na ústavne nekonformnej aplikácii ustanovení Správneho súdneho poriadku a Civilného sporového poriadku upravujúcich postup súdu v kasačnom konaní. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi sťažovateľom namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v kasačnom konaní, odmietol túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

24. Sťažovateľ porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy odvíja zrejme od namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol, konštatuje, že v takom prípade nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

25. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (odloženie vykonateľnosti, zrušenie rozhodnutia, náhrada trov konania) nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019